υποχρεώσεως παροχής στοιχείων στην Επιτροπή. Κατά συνέπεια, απαιτείται η εξισορρόπηση των επιταγών της αναγκαίας διαφάνειας της κοινής αγοράς των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα με τις επιταγές της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου των επιμέρους επιχειρήσεων· η αναζήτηση αυτής της ισορροπίας δεν μπορεί να γίνει παρά με τη συγκεκριμένη εξέταση της καταστάσεως καθεμιάς από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις.

3. Η Επιτροπή δεν έχει μεν το δικαίωμα να αρνηθεί να κοινοποιήσει τις προσαρμογές των ποσοστώσεων που χορηγούνται βάσει των άρθρων 10 και 14, στοιχείο γ), των γενικών αποφάσεων 2177/83 και 234/84 με μόνη αιτιολογία ότι η κοινοποίησή τους θα συνιστούσε εξ ορισμού παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου, αυτό όμως δεν ισχύει όσον αφορά τις προσαρμογές των ποσοστώσεων βάσει των άρθρων 14 και 16 των δύο αυτών γενικών αποφάσεων, οι οποίες χορηγούνται μόνο σε περίπτωση που η συγκεκριμένη επιχείρηση αντιμετωπίζει « εξαιρετικές δυσκολίες ». Δεδομένου ότι η πρακτική της Επιτροπής είναι να χορηγεί τις εν λόγω ποσοστώσεις μόνο στις περιπτώσεις όπου οι εξαιρετικές δυσκολίες είναι οικονομικού χαρακτήρα, η κοινολόγηση της επωνυμίας της επιχείρησης, της προσαρμογής της ποσοστώσεως που της χορηγείται και η νομική βάση της προσαρμογής μπορούν ίσως να βλάψουν σοβαρά τη λειτουργία της επιχείρησης ή ακόμη και το μέλλον της.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MARCO DARMON
της 19ης Μαρτίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η προσφυγή που άσκησε ο Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie (οικονομικός σύλλογος βιομηχανιών σιδήρου και χάλυβα, στο εξής: ο Σύλλογος) θέτει το πρόβλημα του συμβιβασμού μεταξύ δύο αντιφατικών απαιτήσεων:

— αφενός, της αναγκαίας διαφάνειας, η οποία κατά τον προσφεύγοντα θα έπρεπε να χαρακτηρίζει την εφαρμογή του συστήματος των ποσοστώσεων, όπως έχει θεσπιστεί με την απόφαση 2177/83 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1983 (ΕΕ L 208, σ. 1), ενόψει της υποχρεώσεως που επιβάλλει το άρθρο 47, παράγραφος 2, τελευταία φράση, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή:

« οφείλει να δημοσιεύει τα στοιχεία που δύνανται να είναι χρήσιμα στις κυβερνήσεις ή σε κάθε άλλο ενδιαφερόμενο »·

— αφετέρου, του καθήκοντος εχεμύθειας, στο οποίο υποχρεούται η Επιτροπή κατά την εκτέλεση της εν λόγω υποχρεώσεως, δεδομένου ότι το άρθρο 47, παράγραφος 2, ορίζει στην πρώτη φράση του ότι:

« Η Ανωτάτη Αρχή υποχρεούται να μη μεταδίδει πληροφορίες που αποτελούν εκ της φύσεώς τους επαγγελματικά απόρρητα, ιδίως για πληροφορίες σχετικές με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις ή τα κοστολογικά τους στοιχεία. »

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

Αυτοί είναι οι πόλοι της διαφοράς, η οποία σας υποβλήθηκε. Προηγουμένως όμως θα αναφερθώ με συντομία στο πλαίσιο, στο οποίο ανέκυψε η εν λόγω διαφορά.

2. Από το 1980 η αγορά χάλυβα βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο της Επιτροπής και υπόκειται σε σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής. Όπως αναφέρεται στο προοίμιό της, η γενική απόφαση 2177/83 αποτελεί έκφραση της « παράτασης της καταστάσεως εκδήλου κρίσεως ». Έτσι, οι οικονομικοί νόμοι της αγοράς κατευθύνονται ευρέως ή ελέγχονται με γενικές ή ατομικές αποφάσεις που θεσπίζει η Επιτροπή, οι οποίες είτε καθορίζουν μονομερώς τις ποσοστώσεις παραγωγής που εφαρμόζονται στην παραγωγή χάλυβα μέσα στην Κοινότητα, είτε τις προσαρμόζουν ανάλογα με τις ιδιαίτερες συνθήκες που χαρακτηρίζουν ορισμένα ήδη παραγωγής ή ορισμένες επιχειρήσεις. Υπ' αυτή την έννοια, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να χορηγεί συμπληρωματικές ποσοστώσεις, ιδίως για να ενθαρρύνει τις επιχειρήσεις να προβούν σε ταχεία αναδιάρθρωση [ενδέκατη αιτιολογική σκέψη και άρθρο 14, στοιχείο β), της αναφερθείσας απόφασης].

Κατά τον προσφεύγοντα, ένα σύστημα που κατευθύνει σε τέτοιο βαθμό την αγορά πρέπει να είναι πλήρως διαφανές ώστε να επιτρέπει τον έλεγχο της τήρησης εκ μέρους της Επιτροπής των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ: καθορισμός ποσοστώσεων « επί ευλόγου βάσεως, λαμβανομένων υπόψη των αρχών που ορίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4 » της Συνθήκης.

3. Κατά συνέπεια, με έγγραφο της 10ης Νοεμβρίου 1983, ο Σύλλογος, βασιζόμενος στις διατάξεις του άρθρου 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ζήτησε από την Επιτροπή, για κάθε επιχείρηση που υπάγεται στο σύστημα ποσοστώσεων, τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων των ακόλουθων στοιχείων:

— παραγωγών και ποσοτήτων αναφοράς,

— ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεως,

— προσαρμογή των ποσοστώσεων (ή πρόσθετων ποσοστώσεων),

όπως συνάγονται από την εφαρμογή της απόφασης 2177/83.

Με την απάντησή της της 13ης Ιανουαρίου 1984, η Επιτροπή έκανε διάκριση μεταξύ δύο κατηγοριών επιχειρήσεων:

— των επιχειρήσεων που ανήκουν στον όμιλο Eurofer, για τις οποίες απέστειλε στον προσφεύγοντα συνοπτικό πίνακα ο οποίος περιείχε λεπτομερώς για κάθε επιχείρηση τα στοιχεία, των οποίων ζητήθηκε η δημοσίευση·

— των άλλων επιχειρήσεων, για τις οποίες ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα μόνο συνολικά στοιχεία διευκρινίζοντας ότι η γνωστοποίηση συγκεκριμένων στοιχείων τεχνικά ήταν δυνατή αλλά προϋπέθετε την έγκριση των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων, και αυτό λόγω των διατάξεων του άρθρου 47, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, βάσει των οποίων είναι δυνατή άσκηση αγωγής αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής υπό τους όρους του άρθρου 40, σε περίπτωση παραβιάσεως εκ μέρους της Επιτροπής του επαγγελματικού απορρήτου. Σχετικά, η καθής προσκόμισε, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ένα έγγραφο του Συλλόγου των ανεξάρτητων ευρωπαϊκών χαλυβουργείων (EISA), με το οποίο ο εν λόγω σύλλογος, αναφερόμενος επίσης στο άρθρο 47, εξέφραζε την αντίθεσή του στη γνωστοποίηση των σχετικών στοιχείων.

4. Κατά της απάντησης αυτής της Επιτροπής, που θεωρήθηκε ως ατομική αρνητική απόφαση, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή. Αντικείμενο της προσφυγής αυτής, που βασίζεται κυρίως στο άρθρο 33, παράγραφος 2, της Συνθήκης και επικουρικά στο άρθρο 35, παράγραφος 3, είναι η ακύρωση της εν λόγω απόφασης, επειδή η Επιτροπή αρνείται:

« — να ανακοινώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής και παραδόσεως, στις οποίες περιλαμβάνονται και οι παραγωγές ανα-

φοράς, τις ποσότητες αναφοράς και τις "προσαρμογές" που έχουν καθοριστεί σύμφωνα με την απόφαση 2177/83/ ΕΚΑΧ για καθεμιά από τις επιχειρήσεις που υπόκεινται στο σύστημα των ποσοστώσεων και δεν ανήκουν στον όμιλο Eurofer·

— να ανακοινώσει τις προσαρμογές που σύμφωνα με τα άρθρα 7, παράγραφος 3, 8, παράγραφοι 2 και 3, 10, παράγραφος 2, 11, παράγραφος 5, 13, παράγραφος 2, 14, 14, στοιχείο α), 14, στοιχείο β), 14, στοιχείο γ), 14, στοιχείο δ), 14, στοιχείο ε), 15, 15, στοιχείο α), 16 και 17 της απόφασης 2177/83/ΕΚΑΧ η καθής ενέκρινε ως προς όλες τις επιχειρήσεις που υπόκεινται στο σύστημα των ποσοστώσεων ».

5. Πριν εξετάσω τους λόγους που προβάλλει ο Σύλλογος για να στηρίξει την προσφυγή της ακυρώσεως, πρέπει να εξετάσω το παραδεκτό τους, δεδομένου ότι αυτό αμφισβητείται από την Επιτροπή.

Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, η προσφυγή δεν είναι παραδεκτή:

— ούτε βάσει του άρθρου 33, παράγραφος 2, το οποίο ο προσφεύγων επικαλείται κατά κύριο λόγο, επειδή η επιστολή της 13ης Ιανουαρίου 1984 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση, δεδομένου ότι πρόκειται για απλή απάντηση σε αίτηση που υπαγορεύτηκε από τους περιορισμούς που προβλέπει, σχετικά με το επαγγελματικό απόρρητο, το άρθρο 47, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ·

— ούτε, επικουρικώς, βάσει του άρθρου 35, καθόσον, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η προσφυγή λόγω παραλείψεως παρέχεται μόνο αν η Επιτροπή είναι « υποχρεωμένη από την παρούσα Συνθήκη ... να λάβει απόφαση... ». Αυτό όμως δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, επειδή το άρθρο 47 υποχρεώνει την Επιτροπή να δημοσιεύσει μόνο ορισμένα στοιχεία και όχι να λάβει απόφαση.

Δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτή αυτή η ένσταση απαραδέκτου.

Πράγματι, το αντικείμενο της αίτησης που υπέβαλε ο προσφεύγων ήταν η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα, για το σύνολο των επιχειρήσεων που υπόκεινται στο σύστημα ποσοστώσεων, ορισμένων στοιχείων που σχετίζονται με την εφαρμογή του εν λόγω συστήματος. Η αίτηση αυτή στηριζόταν ρητά στο άρθρο 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθόσον ο προσφεύγων θεωρούσε ότι η Επιτροπή όφειλε, βάσει των άρθρων 4, στοιχείο β), 5, τέταρτη περίπτωση, 47, παράγραφος 2, και 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, να δημοσιεύσει τα ζητούμενα στοιχεία.

Με την απάντησή της, η Επιτροπή εξαρτούσε την ανακοίνωση των στοιχείων σχετικά με τις επιχειρήσεις που δεν είναι μέλη του Eurofer από τη γραπτή άδεια των επιχειρήσεων αυτών, συνεπώς από μια προϋπόθεση που δεν προβλέπει το άρθρο 47. Συνεπώς, η θέση που πήρε πρέπει να θεωρηθεί ως αρνητική *απόφαση* η οποία, μολονότι αφορά μόνο μια πλευρά του ζητήματος, αποτελεί ρητή απόφαση, κατά της οποίας είναι δυνατό να ασκηθεί προσφυγή δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

Εν πάση περιπτώσει, αν το Δικαστήριο δεν δεχτεί την άποψή μου επ' αυτού του σημείου, εξακολουθεί να υφίσταται το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απάντησε εντός δύο μηνών στην αίτηση περί δημοσιεύσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων: συνεπώς, ο προσφεύγων δικαιούνταν να συναγάγει το συμπέρασμα ότι η σιωπή αυτή ισοδυναμούσε, σύμφωνα με το άρθρο 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, με σιωπηρή αρνητική απόφαση.

Η Επιτροπή δεν μπορεί να ισχυριστεί σχετικά ότι δεν υποχρεούτο από τη Συνθήκη να λάβει απόφαση σχετικά με τη δημοσίευση: συγκεκριμένα, το άρθρο 47, παράγραφος 2, αναφέρει σαφώς ότι « οφείλει να δημοσιεύει τα στοιχεία που δύνανται να είναι χρήσιμα στις κυβερνήσεις ή σε κάθε άλλο ενδιαφερόμενο ». Στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται για μια επιταγή που προϋποθέτει αναγκαία μια επιλογή, επειδή, όπως το αναγνωρίζει η Επιτροπή με το

έγγραφό της της 13ης Ιανουαρίου 1984, η επιταγή αυτή πρέπει να συμβιβάζεται με την επιφύλαξη που συνδέεται με το επαγγελματικό απόρρητο που προβλέπει η ίδια διάταξη: ένας τέτοιος συμβιβασμός όμως απαιτεί εκ μέρους της τη λήψη αποφάσεως.

Συνεπώς, θεωρώ ότι η προσφυγή που άσκησε ο προσφεύγων πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, διαφορετικά, βάσει του άρθρου 35, παράγραφος 3.

6. Επί της ουσίας πρέπει προκαταρκτικά να αναφερθεί ότι το αντικείμενο της διαφοράς μεταβλήθηκε σημαντικά κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

Πρώτον, ο προσφεύγων επεξέτεινε τη βάση της προσφυγής του στη δημοσίευση στοιχείων που συνήγοντο από τη γενική απόφαση 234/84/ ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984 (ΕΕ L 29, σ. 1), η οποία, αντικαθιστώντας την απόφαση 2177/83, παρέτεινε για ένα έτος το σύστημα των ποσοστώσεων. Η μεταβολή αυτή γίνεται παραδεκτή, όπως εξάλλου παραδέχτηκε και η Επιτροπή, εφόσον η απόφαση 234/84 εκδόθηκε μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής. Ας τονίσουμε εν παρόδω ότι η επέκταση αυτή δεν τροποποιεί τη φύση των ζητούμενων πληροφοριών, επειδή οι διατάξεις της τελευταίας αυτής απόφασης, οι οποίες έχουν σημασία για την υπό κρίση υπόθεση, μπορούν στην ουσία να εξομοιωθούν με τις διατάξεις της προηγούμενης γενικής αποφάσεως.

Δεύτερον, συμφωνώντας με το Σύλλογο, η Επιτροπή θεωρεί « ότι είναι πράγματι ευκταία μια όσο το δυνατόν πληρέστερη διαφάνεια της αγοράς » στο πλαίσιο του συστήματος των ποσοστώσεων. Συνεπώς, κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας, κοινοποίησε το μεγαλύτερο μέρος από τα ζητούμενα στοιχεία.

Το αντικείμενο της διαφοράς περιορίζεται στο εξής στην άρνηση της Επιτροπής να ανακοινώσει τις *τροποποιήσεις των ποσοστώσεων* που χορηγήθηκαν στις επιχειρήσεις *που δεν ανήκουν στον Eurofer* βάσει των τεσσάρων διατάξεων που έχουν σχεδόν την ίδια διατύπωση στις αποφάσεις 2177/83 και 234/84, εν προκειμένω των άρθρων 10, 14, 14, στοιχείο γ), και 16 των αποφάσεων αυτών. Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 47 δικαιολογούν τον περιορισμό αυτό για δύο λόγους. Κατ' αυτή, πράγματι, οι ζητούμενες πληροφορίες δεν μπορούν να θεωρηθούν ως χρήσιμες κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου. Εν πάση περιπτώσει, δεν έπρεπε να ανακοινωθούν λόγω του επαγγελματικού απορρήτου. Θα εξετάσω διαδοχικά τους δύο αυτούς ισχυρισμούς.

7. Επί του επιχειρήματος που αντλείται από την έλλειψη χρησιμότητας των ζητούμενων πληροφοριών, έχω να παρατηρήσω τα εξής.

Αντίθετα από τον προσφεύγοντα, η Επιτροπή θεωρεί ότι από τη χορήγηση πρόσθετων ποσοστώσεων στη μια ή στην άλλη επιχείρηση, βάσει ενός από τα άρθρα των γενικών αποφάσεων, δεν μπορούν να συναχθούν επαρκή στοιχεία ότι υπάρχει ενδεχομένως διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων. Πράγματι, η χορήγηση πρόσθετων ποσοστώσεων βασίζεται σε εσωτερικά στοιχεία εμπιστευτικού χαρακτήρα που αφορούν ειδικά κάθε επιχείρηση, ώστε η γνώση μόνο των ποσοστώσεων αυτών δεν επιτρέπει τη σύγκριση μεταξύ της καταστάσεως της καθεμιάς από τις επιχειρήσεις, ανάλογα με το αν έχουν χορηγηθεί ή όχι σ' αυτές ποσοστώσεις.

Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Η γνώση της κατανομής μεταξύ των επιχειρήσεων των πρόσθετων ποσοστώσεων που χορηγούνται βάσει της ίδιας διάταξης μπορεί να φανερώνει ιδιαίτερη μεταχείριση, από την οποία ωφελήθηκαν ορισμένες από αυτές και που ο προσφεύγων θα ήθελε να εξακριβώσει ότι δεν συνιστά διάκριση. Επιπλέον, διερωτώμαι γιατί η πληροφορία αυτή είναι λιγότερο χρήσιμη από τις πληροφορίες, οι οποίες αφορούν τις παραγωγές και ποσότητες αναφοράς, που η Επιτροπή, αφού στην αρχή αρ-

νήθηκε, δέχτηκε τελικά να παράσχει κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

Στην πραγματικότητα, δεν είναι δυνατό να υπάρξει σοβαρή αμφισβήτηση ως προς τη χρησιμότητα για το σύνολο των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα — δηλαδή των επιχειρήσεων που υπόκεινται στο σύστημα των ποσοστώσεων — της τακτικής πληροφόρησής τους για τα μέτρα εφαρμογής του συστήματος αυτού, συνεπώς και της κατανομής μεταξύ των επιχειρήσεων των περιορισμών που συνεπάγεται το σύστημα, αλλά επίσης και των εξαιρέσεων που μπορεί να επιτρέπει το σύστημα αυτό. Σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, η Επιτροπή πρέπει να δίνει τη δυνατότητα στους ενδιαφερόμενους να γνωρίζουν τις βασικές και τις πρόσθετες ποσοστώσεις που χορηγούνται στις επιχειρήσεις που υπόκεινται στο εν λόγω σύστημα.

Ακριβώς επειδή είναι αναμφισβήτητη η χρησιμότητα των πληροφοριών αυτών, πρέπει να τεθεί το ερώτημα αν η ανακοίνωσή τους, με όλες της τις συνέπειες, δεν θα πρέπει να καλύπτεται από το επαγγελματικό απόρρητο.

8. Σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, της Συνθήκης, οι μόνες πληροφορίες που η Επιτροπή οφείλει να μην ανακοινώνει είναι οι πληροφορίες που:

« αποτελούν εκ της φύσεώς τους επαγγελματικά απόρρητα... ».

Σχετικά, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι το επαγγελματικό απόρρητο δεν μπορούσε να αποτελεί εμπόδιο στην κοινοποίηση των πρόσθετων ποσοστώσεων, εφόσον η δημοσίευσή τους αποτελεί το αναγκαίο αντιστάθμισμα των κυριαρχικών εξουσιών που έχει στον τομέα αυτό η Επιτροπή.

Οι ενέργειες της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, οι οποίες μαρτυρούν την προσπάθειά της για επίτευξη διαφάνειας, έδωσαν άλλη μορφή στη διαφορά σε σημείο που φαίνεται ότι, τελικά, το πρόβλημα του επαγγελματικού απορρήτου δεν αφορά πλέον *αυτές καθαυτές* τις πρόσθετες ποσοστώσεις, αλλά τις πληροφορίες που αφορούν την εσωτερική διαχείριση της επιχείρησης, που η κοινοποίηση αυτών των ποσοστώσεων μπορεί να αποκαλύψει λόγω του νόμιμού τους ερείσματος — άρθρα 10, 14, 14, στοιχείο γ), και 16 των αναφερθεισών αποφάσεων.

Πράγματι η Επιτροπή προβάλλει τα ακόλουθα επιχειρήματα:

α) Προκειμένου περί του άρθρου 10 που αφορά τις πρόσθετες ποσοστώσεις για τα προϊόντα που προορίζονται για την κατασκευή σωλήνων, η Επιτροπή, παρατηρώντας ότι περισσότερο του 85 % των ποσοστώσεων αυτών αφορά τις επιχειρήσεις που είναι μέλη του Eurofer, συνάγει το συμπέρασμα ότι η κοινοποίησή τους θα επέτρεπε στις εν λόγω επιχειρήσεις να υπολογίσουν το μερίδιο που χορηγήθηκε στις επιχειρήσεις που δεν είναι μέλη του Eurofer, γεγονός που θα μπορούσε να τους επιτρέψει να καθορίσουν κατά των επιχειρήσεων αυτών κοινή στρατηγική.

β) Οι πρόσθετες ποσοστώσεις που αναφέρονται στα άρθρα 14 και 16 προορίζονται να αντισταθμίσουν « τις εξαιρετικές δυσκολίες » που προξενούνται σε μία επιχείρηση από την ίδια την εφαρμογή του συστήματος των ποσοστώσεων. Κατά την Επιτροπή, η δημοσίευσή τους θα αποκάλυπτε τις σοβαρές οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει η ενδιαφερόμενη επιχείρηση, πράγμα που θα μπορούσε να βλάψει τη φερεγγυότητά της.

γ) Όσον αφορά το άρθρο 14, στοιχείο γ), αυτό αναφέρεται στις πρόσθετες ποσοστώσεις που χορηγούνται για να ικανοποιηθούν οι παραγγελίες που προορίζονται για τρίτες χώρες. Κατά την Επιτροπή, η κοινοποίησή τους θα επέτρεπε στις άλλες επιχειρήσεις, οι οποίες είχαν κάνει προσφορές να καθορίσουν ποια πέτυχε τη σύναψη της σύμβασης, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να την εξουδετερώσουν κατά την επόμενη αγορά.

9. Δεν μπορώ να δεχτώ πλήρως την ανάλυση αυτή.

Βέβαια, υπάρχουν πληροφορίες, τις οποίες η Επιτροπή οφείλει, χωρίς περαιτέρω εξέταση,

να τις υπαγάγει στο επαγγελματικό απόρρητο λόγω του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα: αυτό ισχύει ιδίως για τις πληροφορίες, που αναφέρονται ρητά στο άρθρο 47, οι οποίες αφορούν τις εμπορικές σχέσεις της επιχείρησης ή τα κοστολογικά τους στοιχεία. Αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, η κατάσταση δεν είναι τόσο σαφής.

Αυτή καθαυτή η δημοσίευση των πρόσθετων ποσοστώσεων που χορηγούνται βάσει του άρθρου 10 δεν κοινοποιεί αναγκαίως πληροφορίες *που αφορούν ειδικά την επιχείρηση*, ώστε να μπορεί να τη βλάψει: η αιτιώδης συνάφεια που επικαλέστηκε η Επιτροπή φαίνεται, πράγματι, τυχαία, η δε ζημία, ακόμη περισσότερο, ενδεχόμενη. Κατά τα λοιπά, η ανάλυση της Επιτροπής δεν φαίνεται να λαμβάνει υπόψη τις ευρείες εξουσίες ελέγχου που έχει αυτή η ίδια βάσει του άρθρου 65 της Συνθήκης σε σχέση με τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα που είναι αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού.

Η ίδια ερμηνεία νομίζω ότι πρέπει να ισχύει για τις πρόσθετες ποσοστώσεις του άρθρου 14, στοιχείο γ): η Επιτροπή βασίζεται επίσης στη « δυνατότητα » μιας κοινής στρατηγικής των επιχειρήσεων που δεν πέτυχαν τη σύναψη συμβάσεων κατά της επιχειρήσεως, στην οποία χορηγήθηκε η ποσόστωση.

Προκειμένου περί των άρθρων 14 και 16, είναι ανακριβές να λέγεται ότι οι εξαιρετικές δυσκολίες που αναφέρονται στα κείμενα αυτά αντανακλούν *αναγκαία* την ύπαρξη διαχείρισης με παθητικό των επιχειρήσεων, στις οποίες χορηγήθηκαν οι ποσοστώσεις. Η Επιτροπή βεβαιώνει ότι γενικά δεν προβαίνει σε προσαρμογές βάσει των άρθρων αυτών παρά μόνο αν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις παρουσιάζουν ζημίες και ότι, συνεπώς, βάσει των ανωτέρω μπορεί να συναχθεί « σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις » ότι πρέπει να αντιμετωπίζουν « σοβαρές οικονομικές δυσκολίες ». Όποια και αν είναι τα κριτήρια που εφαρμόζει η Επιτροπή, δεν αφορούν, όπως ομολογεί η ίδια, στο σύνολο των περιπτώσεων επιχειρήσεις που παρουσιάζουν παθητικό. Επιπλέον, μια τέτοια πρακτική δεν επιβάλλεται από τις διατάξεις που περιέχονται στα άρθρα 14 και 16, οι οποίες προορίζονται να αμβλύνουν τα αποτελέσματα που συνεπάγεται ο άκαμπτος χαρακτήρας αυτού του ίδιου του συστήματος των ποσοστώσεων. Πρέπει ακόμη να προστεθεί ότι οι προσαρμογές που εγκρίνονται με τον τρόπο αυτό μπορούν αντίθετα να αποτελούν απόδειξη των πρόσθετων μέσων που παρέχονται στις επιχειρήσεις που έλαβαν ποσοστώσεις, για να υπερνικήσουν τις « εξαιρετικές δυσκολίες » τους, συνεπώς μπορούν να συμβάλουν στο να επανακτήσουν ή να ενισχύσουν τη φερεγγυότητά τους.

Συμπερασματικώς, νομίζω ότι η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της δημοσίευσης των πρόσθετων ποσοστώσεων που χορηγούνται βάσει των άρθρων 10, 14, 14, στοιχείο γ), και 16 και των πληροφοριών, οι οποίες μπορούν να συναχθούν από τη δημοσίευση αυτή και οι οποίες, από τη φύση τους, θα έπρεπε να καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τον παράγοντα του τυχαίου ώστε να μπορεί να γίνει δεκτό ότι ισχύει *κατά κανόνα*.

Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι στις περιπτώσεις που αναφέρονται στα εν λόγω άρθρα δεν πρέπει ποτέ να εφαρμοστεί η επιφύλαξη που προβλέπει το άρθρο 47, παράγραφος 2. Πράγματι, μπορεί η κοινοποίηση των πρόσθετων ποσοστώσεων, που επιτυγχάνονται δυνάμει των εν λόγω διατάξεων από μία επιχείρηση, να έχει ως αποτέλεσμα, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών που αφορούν ειδικά την επιχείρηση αυτή ή της οικονομικής αλληλουχίας, να αποκαλύψει πληροφορίες που είναι δυνατό να τη βλάψουν.

Σε μια τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή *οφείλει* να αντιτάξει το επαγγελματικό απόρρητο. Είναι αληθές ότι ο ρόλος της στον τομέα αυτό είναι ιδιαίτερα λεπτός, επειδή, επιφορτισμένη να εξασφαλίζει τη διαφάνεια, μπορεί για το λόγο αυτό να στοιχειοθετηθεί ευθύνη της.

Έτσι, δεν λέω ότι η Επιτροπή έπρεπε στην προκειμένη περίπτωση να ανακοινώσει στον προσφεύγοντα τις πληροφορίες που επιμένει να του αρνείται. Λέω απλώς ότι δεν μπορούσε να του προβάλει μια καθαρά τυπική άρνηση,

αναφερόμενη αφηρημένα σε τέσσερις διατάξεις.

Αρνητική απόφαση βασιζόμενη στο επαγγελματικό απόρρητο προϋπέθετε στην προκειμένη περίπτωση *συγκεκριμένη* εξέταση εκ μέρους της Επιτροπής.

Ελλείψει μιας τέτοιας εξέτασης, η οποία και μόνο θα μπορούσε, ενδεχομένως, να αποκαλύψει την ύπαρξη πληροφοριών που θα έπρεπε να παραμείνουν μυστικές, η άρνηση που ακόμη προβάλλει η Επιτροπή στην αίτηση που υπέβαλε ο Σύλλογος φαίνεται ότι πρέπει να κηρυχθεί παράνομη από το Δικαστήριο.

10. Ενόψει όλων των πιο πάνω σκέψεων, προτείνω:

— να ακυρωθεί η απόφαση, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση παροχής πληροφοριών του προσφεύγοντος σχετικά με τις πρόσθετες ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν σε ορισμένες επιχειρήσεις, *για το μοναδικό λόγο ότι* οι ποσοστώσεις αυτές χορηγήθηκαν βάσει των διατάξεων των άρθρων 10, 14, 14, στοιχείο γ), και 16 των αποφάσεων 2177/83 και 234/84,

— να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.